

ดอนกิโฆเต้ ร้านเช่าวิดีโอ บริการตามหาความฝัน

คิมโฮยอน เขียน

มินตรา อินทรรัตน์ แปล

p/coco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ดอนกิโฆเต้ ร้านเช่าวิดีโอบริการตามหาความฝัน

나의 돈키호테

คิมโฮยอน

เขียน

มินตรา อินทรารัตน์

แปล

พวกเราเคยนั่งข้างกันริมหน้าต่าง
อ่านหนังสือด้วยกันใต้แสงแดดยามบ่ายเป็นประจำ
ฉันอ่านหนังสือการ์ตูน ส่วนเธออ่านนิยายรัก
- คิมโฮยอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ดอนกิโฆเต้ ร้านเช่าวิดีโอบริการตามหาความฝัน

나의 돈키호테

p/ccco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

나의 돈키호테

MY DON QUIXOTE

By Kim Ho-Yeon

Copyright © Kim Ho-Yeon, 2024

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Namu Bench, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025
by arrangement with Namu Bench through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การห้ามนำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดสามารถเห็นจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8327-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ วิศรา นันทวิบูลย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์

ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร • คอมพิวเตอร์ รัชฎากร ศรีพรหมฉาย

พิสูจน์อักษร ปิ่นเน็ก, วรรณพร อาสนวิทยา

คำนำสำนักพิมพ์

หากชีวิตของคุณเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง ตอนนี้คุณเดินทางมาถึงบทไหนของหนังสือแล้วละ บางคนอาจจะอยู่ในบทเริ่มต้นที่เพิ่งเริ่มแนะนำตัวละคร บางคนอาจจะเพิ่งดำเนินบทแรกจบไปอย่างสวยงาม บางคนอาจมองว่าตอนนี้กำลังตั้งใจเขียนบทที่สองของชีวิต แม้จะตะกุกตะกักไปบ้าง แต่วรรณกรรมก็สนุกไม่ใช่น้อย หรือบางคนอาจกำลังเผชิญบทโคลงเมื่อกำลังจะถึงจุดจบและน่าตื่นเต้นจนแทบนอนไม่หลับ

ระหว่างทางที่ดำเนินเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้มาเรื่อย ๆ ทุกคนคงเคยมีความฝันมากมายซึ่งผันแปรไปตามช่วงชีวิต ความฝันแรกฟังดูเหมือนคำพูดไร้เดียงสาของเด็กน้อย ความฝันต่อมาเป็นเหมือนเสื้อคลุมที่ใครบางคนสวมให้โดยไม่ได้ร้องขอ สุดท้ายความฝันที่แท้จริงกลับคล้ายจะเรียบง่ายและเลื่อนรางลงเรื่อย ๆ ตามความจริงของชีวิตที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดเกินไป

แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ไม่เป็นไรเลย ไม่ว่าคุณจะได้เติบโตมาเป็นผู้ใหญ่แบบที่ตัวเองเคยฝันเอาไว้หรือไม่ก็ตาม ตอนนี้ความฝันที่คุณเผลอหลงลืมไปอาจจะกำลังเปลี่ยนรูปร่างและกลายเป็นจุดหมายในการผจญภัยบทใหม่ในหนังสือแห่งชีวิตของคุณก็ได้ เอาเป็นว่าขอให้สนุกกับการผจญภัยนะ ดอนกิโฆเต้ของฉัน...

สารบัญ

บทนำ		1
บทที่ 1	ร้านเช่าวิดีโอแถวบ้านสมัยก่อน	5
บทที่ 2	ตามหาดอนกิโมเต้	104
บทที่ 3	República Libre	260
บทที่ 4	ดินแดนแห่งดวงอาทิตย์	329
บทที่ 5	ช่องดอนกิโมเต้วิดีโอ	373
บทส่งท้าย		398
คำขอบคุณ		401
คำตาม		402
เกี่ยวกับผู้เขียน		404
เกี่ยวกับผู้แปล		405

บทนำ

“ลุงดอน ทำไมโซลถึงเป็นเซบิยานะคะ”

ฉันมองสิ่งที่ลุงเขียนไว้บนแผนที่ประเทศเกาหลีซึ่งอยู่ใต้กระจก
ปูโต๊ะ

“เพราะเป็นโซลเลยเป็นเซบิยานะสิ ทั้งสองคำเริ่มด้วยตัวอักษร
ซ็อด¹ เหมือนกันใช่ไหมล่ะ แล้วสมัยที่ดอนกิโฆเต้ยังมีชีวิตอยู่ เซบิยา
ก็เป็นเมืองที่เจริญรุ่งเรืองมากเหมือนโซลเลยละ”

“ถ้าฉันทำไมปูซานถึงเป็นบาร์เซโลนาล่ะคะ”

“เพราะเป็นปูซานเลยเป็นบาร์เซโลนาสิ ทั้งสองคำเริ่มด้วย
ตัวพีอึบ² เหมือนกันใช่ไหมล่ะ แล้วทั้งสองเมืองก็เป็นเมืองท่าสำคัญ
ของประเทศด้วยนะ”

“ฉันที่มกโพเป็นมาลากากี้เพราะแบบนั้นเหมือนกันหรอคะ”

“ใช่แล้ว แถมมกโพกับมาลากายังเป็นเมืองที่ผลิตซิลินเก็งๆ
ตั้งมากมายด้วย รู้จักปีกัสโซใช่ไหม เมืองที่ปีกัสโซเกิดก็คือมาลากา
นี่ละ”

“อืม เข้าใจแล้วค่ะ”

ถึงฉันจะไม่ได้เข้าใจตรรกะของลุงดอนร็อยเปอร์เซ็นต์ แต่ก็คิดว่า

¹พยัญชนะในภาษาเกาหลี ออกเสียงคล้าย S ในภาษาอังกฤษ

²พยัญชนะในภาษาเกาหลี ออกเสียงคล้าย B, P ในภาษาอังกฤษ

ถ้ายังชักไข่ไล่เสี่ยงต่อลูกอาจอึดอัด ฉันจึงหยุดถาม แต่แทจอนล่ะ
ทำไมเขาถึงเขียนคำว่า “ลามันซ่า” ไว้ข้างแทจอนนะ ฉันทนเก็บความ
สงสัยไว้ไม่ให้ผสมกับที่ได้ฉายาว่า “เจ้าแห่งความอยากรู้อยากเห็น”

“ลูกคะ ฉันทำไมแทจอนถึงเป็นลามันซ่าล่ะ แทจอนเริ่มด้วย
ตัวที่กิด³ ก็ต้องเอาไปเปรียบเทียบกับชื่อเมืองของสเปนที่ขึ้นต้นด้วย
ตัวที่กิดไม่ใช่หรอคะ”

“อ้อ คำว่าแทจอนในภาษาเกาหลี่แปลว่าทุ่งกว้างใช่ไหมละ
ทุ่งผืนใหญ่นะ ส่วนลามันซ่าเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นที่ราบ ที่ราบก็คือ
ทุ่งหญ้าที่กว้างใหญ่มากจนมองไม่เห็นภูเขาด้วยซ้ำ เลยนับว่าเป็น
ทุ่งผืนใหญ่ ดังนั้นแทจอนจึงเป็นลามันซ่า”

“แหม ลูกคะ แบบนั้นไม่ได้ดี ชื่อก่อนหน้าขึ้นต้นด้วย
พยัญชนะตัวเดียวกันหมดเลยนี่...”

“ก็จริง นั่นสินะ ฉันลองทำแบบนี้ดูไหม”

ลูกตอนดันกระຈกปุโตะออก เปิดลิ้นชักได้โตะ หยิบปากกา
ลูกสีนออกมาขีดเครื่องหมายเท่ากับตรงคำว่าลามันซ่าซึ่งอยู่ข้างแทจอน
แล้วเขียนคำว่า “ดอนกิโฆเต้” ทว่าฉันยังคงเอียงคอสงสัย

“อ้าว ดูนี่นะ ซล ถ้าพูดถึง ‘ลามันซ่า’ เธอจะนึกถึงใคร
ดอนกิโฆเต้ใช่ไหม เพราะบ้านเกิดของดอนกิโฆเต้คือลามันซ่า
ฉันดูตรงนั้นนะ แทจอนคืออะไร ชำมคำว่าลามันซ่าไปเป็นดอนกิโฆเต้
ดังนั้นแทจอนจึงเท่ากับดอนกิโฆเต้ เป็นตัวที่กิดเหมือนกันแล้ว
คิดว่ายังไงบ้าง”

“เฮ้อ โอเคค่ะ”

³ พยัญชนะในภาษาเกาหลี่ ออกเสียงคล้าย D, T ในภาษาอังกฤษ

“และถ้าพูดถึงสถานที่โด่งดังในแทจอนก็ต้องเป็นที่นี้ ร้านดอนกิโฆเตर्वิดีโอแห่งนี้ไง ถูกไหม ฮ่าๆ”

“...งั้นของซิมดัง⁴ ละคะ”

“เรื่องนั้น อีม จะบอกว่าเป็นคนละจำพวก (genre) กันได้ไหมนะ”

“จำพวกคืออะไรหรอคะ”

“ซล เธอชอบหนังสืออ่านใช้ไหม ส่วนลุงชอบหนังสือต้นตื้นล้นระทึกประเภทที่แตกต่างกันแบบนั้นแหละคือจำพวก เท่ากับว่าเธอชอบหนังสือจำพวกฮิวแมนนิซึม ส่วนลุงชอบหนังสือจำพวกระทึกขวัญง่ะ”

“ลุงไม่ได้ชอบดอนกิโฆเตร์หรอกหรอคะ”

“ซอบลิ”

“แล้วดอนกิโฆเตร์เป็นจำพวกไหนคะ”

“ดอนกิโฆเตร์เป็นทุกจำพวกเลยละ เป็นเรื่องราวเดือดปุดๆอยู่ในเตาหลอมเหล็กที่ใส่ทุกอย่างบนโลกนี้ลงไป”

“หนูไม่ค่อยเข้าใจเลยคะ ขอถามต่ออีกได้ไหม”

“โอ ไม่ค่อยเข้าใจแบบนี้แสดงว่าหิวสินะ พวกเราปิดร้านแป๊บหนึ่งแล้วแวะไปกินน้ำแข็งไสถ้วยแดงที่ซองซิมดังกันไหม ซองซิมดังไม่ได้ทำขนมปังเก่งอย่างเดียว แต่ทำน้ำแข็งไสถ้วยแดงอร่อยด้วย”

“ดีคะ”

แม้สุดท้ายวันนั้นฉันจะไม่เข้าใจการเปรียบเทียบเมืองในเกาหลีกับสเปนของลุงดอน แต่ก็ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าน้ำแข็งไสถ้วยแดงของซองซิมดังอร่อยแค่ไหน

ฉันมาเข้าใจการเปรียบเทียบของลุงหลังจากเวลาผ่านไปเนิ่นนาน

⁴ร้านขนมปังที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในแทจอน

เรื่องทุกอย่างเกิดขึ้นเพราะต้องมีดอนกิโฆเต้อยู่ที่แทจอน แล้วตอนนี้
ฉันก็เชื่อเรื่องนั้นแล้ว

เป็นเพราะดอนกิโฆเต้ของฉัน

นี่อาจเป็นเรื่องราวของคนที่หันมาเชื่อในดอนกิโฆเต้ หรือไม่ก็เป็น
เรื่องราวเกี่ยวกับคนที่กลายมาเป็นดอนกิโฆเต้

ฉันจะเริ่มต้นการผจญภัย ณ บัดนี้

เรื่องยาว

บทที่ 1

ร้านเช่าวิดีโอแถวบ้านสมัยก่อน

1. บิ๊กฟิลด์

ค.ศ. 2018

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วที่ฉันออกจากบริษัทแล้วกลับมาอยู่บ้านแม่ หลังจากกลับมาฉันไม่ทำอะไรเลย ไม่รู้วืานานแค่ไหนแล้วที่ปล่อยให้เวลาหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ ผ่านไปโดยไม่ทำอะไรเลยสักอย่าง ชีวิตตลอดสามสิบปีของฉันไม่เคยได้รับอนุญาตให้มีเครื่องหมายคอมมาเพื่อหยุดพักแบบนี้มาก่อน เพราะไม่อย่างนั้นก็คงจะใช้ชีวิตตามหน้าที่ของตัวเองอย่างเหมาะสมไม่ได้ แต่พอฉันตั้งใจจะใช้ชีวิตแบบนั้นชีวิตก็พังและทะเลาะโดยไม่รู้ตัวฉันไม่อาจใช้ชีวิตอย่างที่ควรจะเป็นได้ เวลาหนึ่งสัปดาห์หยุดนิ่งโดยไม่อาจควบคุม ช่วงเวลานั้นไม่ใช่เครื่องหมายคอมมา แต่เป็นจุดฟูสตันต่อไปเพื่อให้ไม่มีฉัน โลกก็ยังคงหมุนไปอย่างรีบเร่ง ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นก้อนหินไร้ประโยชน์ข้างทาง พอระบายความรู้สึกแบบนี้ให้แม่ฟัง แม่ก็พูดขึ้นโดยไม่หยุดหายใจด้วยซ้ำ

“ก้อนหินกินเยอะจังเลยนะ”

บอกตามตรงเลยว่าตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันกินเยอะมาก กินข้าวที่แม่เตรียมไว้ให้มือละสองถ้วย สุดเส้นคัลลิกชู¹ ใส่ซอสเผ็ด

¹อาหารประเภทเส้นของเกาหลี ลักษณะคล้ายก๋วยเตี๋ยว เส้นทำจากแป้งที่สับด้วยมีด

คัลกุกซูหอยลาย คัลกุกซูหอยปีกนกในร้านคัลกุกซูที่เปิดเรียงรายบนถนนทุกสาย กินผัดทูลูซี่ที่นำเต้าหู้ เนื้อหมูหรือหมักไปคลุกเคล้าในซอสเผ็ดสีแดงอย่างเอาจริงเอาจังจนหมดจาน ที่สำคัญคือฉันกวาดขนมปังโซโบโรทอด² และขนมปังไส้กุกซ่ายจากร้านขนมปังชื่อดังของเมืองนี้มากองรวมกัน ก่อนจะยัดลงท้องประหนึ่งจะยืนยันให้แน่ใจด้วยรสชาติอาหารที่ชอบว่าตัวเองกลับมาถึงบ้านเกิดแล้ว

แต่ที่นี่เป็นบ้านเกิดของฉันจริงหรือ การเรียกสถานที่แห่งนี้ซึ่งฉันย้ายมาอยู่ได้แค่ห้าปีกว่า ๆ ตั้งแต่ช่วง ป.5 ถึง ม.3 ว่าบ้านเกิดนั้นถูกต้องหรือเปล่า ครึ่งนี้แม้ก็มีคำตอบที่ชัดเจนแจ่มแจ้งให้เช่นกัน

“ที่ที่แม่อยู่ก็คือบ้านเกิดนั่นแหละ”

แทจอน ทุ่งกว้าง บิ๊กฟิลด์ (Big field) เมืองแห่งงานเอกซ์โปและคนช่างฝัน เมืองแห่งโคสต์³ และศูนย์รวมทางวิทยาศาสตร์ครบวงจร เมืองศูนย์กลางการบริหารที่ตั้งของศูนย์ราชการ เมืองแห่งการคมนาคมที่ทางรถไฟสายคยองบูและอินช็อน⁴ ตัดผ่านกัน สิ่งสำคัญที่สุดคือเป็นเมืองแสนน่าเบื่อที่มีสถานที่ท่องเที่ยวโดดเด่นคือร้านขนมปัง

บ้านเกิดที่ฉันเดินทางกลับมา ยังคงน่าเบื่อเหมือนเดิม หลังจากเดินเตร่ไปทั่วละแวกบ้านและเพลิดเพลินกับรสชาติความทรงจำแค่ไม่กี่วันก็ไม่มีอย่างอื่นให้ทำแล้ว ฉันไม่ได้จะไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์วิทยาศาสตร์หรือสวนสนุกโอวิลด์เป็นว่าเล่นเหมือนคนหนุ่มสาว ไม่ได้

²ขนมปังครีมเบิลแบบเกาหลี ส่วนมากสอดไส้ครีมหวาน

³KAIST มหาวิทยาลัยด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชั้นนำของประเทศเกาหลีใต้

⁴ชื่อเรียกทางรถไฟที่ทอดยาวจากโซลถึงปูซาน และจากแทจอนถึงมกโพ

จะไปปิ่นภูเขาบิมนและภูเขาซังแทเหมือนคนอายุเจ็บสับแปดสิบด้วย
ครั้นจะให้ไปเชียร์ทีมกีฬาท้องถิ่นที่ผลงานส่วนใหญ่แย่ก็เป็นเรื่อง
ลำบากใจเช่นกัน

เมื่อวานนี้ฉันรวบรวมพลังแล้วพาตัวเองเดินออกมาจากละแวก
บ้านก่อนจะมุ่งไปทางทิศตะวันตก ฉันไปดูหนังที่ทุนซาน แล้วก็
เขื่อนเขินที่ยูซง จบแค่นั้น คำพูดของแม่ที่บอกว่าไปทั้งทีก็น่าจะ
ไปเดินเพื่อลดน้ำหนักแถวคลองกับซอนทำให้ฉันรู้สึกว่าการไปบ้าน
ช่างเจ้าก็เจ้าการเหลือเกิน จึงตัดสินใจแล้วว่าต่อไปจะไม่ยุ่งกับ
แถวคลองกับซอนอีก

ฉันไม่น่ากลับมามีชีวิตจริง ๆ แม้ว่าแทจอนจะเป็นบ้านเกิดของฉัน
ที่มีบ้านของแม่และเต็มไปด้วยความทรงจำในวัยเด็ก แต่ที่นี่เป็นเมือง
ที่ไม่มีทั้งตำแหน่งงานที่เหมาะสมและสิ่งน่าตื่นตาตื่นใจสำหรับคนตกงาน
วัยสามสิบเลยสักนิด

แต่ฉันก็ไม่มีที่อื่นให้ไปอยู่ดี

ตอนเปิดตัวรายการแก๊งตะลุยเมือง ฉันยังรู้สึกกลัวกับตัวเองจะไป
ได้ทุกอย่างอยู่เลย ฉันเป็นหัวหน้าที่เป็นผู้นำบอกอย่างแท้จริง ส่วนสมาชิก
แก๊งตะลุยเมืองก็แค่เดินไปตามถนนสายลับ ๆ ในเมืองที่ฉันบุกเบิกไว้
แล้วคอยทำให้เหล่าผู้ชมรายการหลงใหล ฉันคือหัวแถว ฉันเป็นผู้นำ
ของรายการนี้ และรายการนี้ก็เป็นผู้นำด้านเรตติ้งในบรรดารางวัล
ที่ออกอากาศในเวลาเดียวกัน

ประธานถามฉันอยู่บ่อย ๆ ว่าโปรดิวเซอร์จินเคยบอกว่าเป็นคน
แทจอนไม่ใช่หรอ ทำไมไม่ไปตะลุยแทจอนสักครั้งล่ะ และคำตอบ
ของฉันก็มักจะเหมือนเดิมเสมอว่า ไม่ละค่ะ ที่นั่นน่าเบื่อ คำพูด
ในตอนนั้นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันถูกกฏผีของเมืองนี้เรียกตัวมา

สั่งสอนอยู่ก็ได้

ทำไมถึงกลายเป็นแบบนี้ไปได้ล่ะ เป็นเพราะพ่อที่ขึ้นสวรรค์ไปตั้งแต่สองปีก่อนหรือ หรือเพราะแฟนเก่าเหยียบเรือสองแคมที่พ่อถูกจับได้ก็หนีหายไปเมื่อปีที่แล้ว หรือเพราะฉันทนความบ้าอำนาจของประธานไมโหวจนลุกขึ้นเถียงเขาเมื่อครึ่งปีก่อนหรือ หรือปัญหาคือรายการที่ฉันตัดต่อตามอำเภอใจโดยไม่ทำตามที่โปรดิวเซอร์หลักบอกเมื่อหนึ่งเดือนก่อน หรือเพราะเมื่อครึ่งเดือนก่อนฉันหมดสติไปเพราะอาการหายใจไม่ออก พอตื่นขึ้นมาร่างกายก็ฟื้นตัวไม่ได้จนเผชิญสภาวะหมดไฟนั้นหรือ

ฉันยังจำวันนั้นเมื่อนานมาแล้วที่ได้ครอบครองห้องนี้คนเดียวหลังจากที่พี่ไปอเมริกาได้ ห้องนี้เคยกว้างขวางมากพอให้ฉันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ ทว่าตอนนี้กลับกลายเป็นห้องที่คับแคบมาก บทสรุปที่ฉันได้จากการนอนคุ้ยคว้าพลังพิจารณาอยู่ในพื้นที่เล็ก ๆ นี้คือ ความประมาทจะเรียกความโชคร้ายมากองทับถมกันขึ้นแล้วขึ้นเล่า จนกลายเป็นความอากัปกิริยาที่โหด ฉันเพิ่งมาตระหนักได้ว่าทุ่มเทอย่างสุดความสามารถไปกับสิ่งที่ไม่ใช่ของตัวเอง ก็ตอนที่เส้นทางอาชีพซึ่งฉันตะปิงมาตลอดทั้งครั้นลงในพริบตา กระทั่งรายการที่ฉันเป็นคนสร้างก็ไม่ใช่ของฉัน ผลงานที่ฉันทำจนสำเร็จก็ไม่ใช่ของฉัน ฉันเอาแต่วิ่งห่อเหมือนอยู่ในการแข่งม้า แต่กลับประมาทจนไม่ได้ใส่ใจรักษาผลประโยชน์ให้ตัวเอง ฉันควรจะปกป้องตัวเองแท้ ๆ ต่อให้บางครั้งต้องทำตัวโหดร้าย บางครั้งต้องทำตัวน่ารังเกียจก็ตาม

ด้วยเหตุนั้นฉันถึงได้ย้ายกลับมาที่บ้านเกิด นอนอยู่ในห้องที่เคยนอนสมัยเด็ก กรอกเศษขนมปังโซโบโรทอดใส่ปาก พลังทบทวนถึงชีวิตที่มีแต่การนึกเสียใจภายหลังเชื่อมต่อกันเป็นทอด จนกระทั่งแม่ตะโกน

เรียกให้ไปกินข้าว จนกระทั่งความทรงจำสมัย ม.ต้นที่ต่อให้แม่ไม่อยู่บ้าน
ก็หาข้าวกินเองได้สบาย ๆ ก่อนจะรีบออกจากบ้านผุดขึ้นมา

ใช่แล้ว ฉันเคยมีช่วงเวลาแบบนั้น จิตใจที่บอกว่าจะยอมแพ้ไป
ทั้งอย่างนี้ไม่ได้ ทำให้ฉันติดตัวลูกขึ้นแล้วฮัมเพลงแผ่วเบา

ฉันขอเป็นเครื่องหมายคอมมาดีกว่าเป็นจุดฟูลสตอป⁵

ครออย่าง

⁵ เนื้อเพลงก่อน "I'd rather be a comma than a full stop." จากเพลง
Every Teardrop Is A Waterfall ของวง Coldplay

2. จะทำอะไรดี

ฉันออกจากบ้านแล้วตรงไปยังสวนสาธารณะ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอากาศเย็นช่วงปลายฤดูใบไม้ผลิหรือเปล่า พอรู้ตัวอีกทีในสวนสาธารณะก็ไม่มีคนพาสุนัขมาเดินเล่นเลยแม้แต่คนเดียว ฉันขึ้นไปบนศาลาพักผ่อนแล้วเหม่อมองใจกลางอำเภอ เห็นตึกแถวที่ฉันอาศัยอยู่ในระยะใกล้ๆ ถัดลงไปเป็นย่านศูนย์การค้าและคลองแหจอน จากสวนสาธารณะแห่งนี้ไปถึงคลองแหจอนเป็นพื้นที่ของซอนฮวางตัง และยังเป็นสถานที่ซึ่งกักเก็บความทรงจำทั้งหมดทั้งมวลเอาไว้ด้วย

ฉันนั่งตากลมหนาวบนศาลาพักผ่อนพลางทบทวนความคิดอีกครั้ง ชีวิตที่เหลืออยู่นี้จะทำอะไรดีนะ

ฉันอายุสามสิบปี ตอนนี้เป็นนักแสดงที่ล้มเหลวในองค์กรแรกของชีวิตและกำลังเดินลงจากเวที แล้ววงกัที่สองของชีวิตที่เหลือฉันจะต้องขึ้นไปยืนบนเวทีด้วยบทบาทไหน ต้องทำอะไรถึงจะทำการแสดงที่เรียกเก็บค่าเข้าชมได้ การหาเลี้ยงชีพคือการทำให้เงินของคนอื่นกลายเป็นเงินของฉัน ไม่ว่าอีกฝ่ายจะเป็นผู้ชมหรือนายจ้างก็ต้องทำให้พวกเขาอยากควักกระเป๋าจ่ายเงินให้ฉันให้ได้

ถามว่าฉันมีความมั่นใจที่จะแข่งขันกับนักศึกษาจบใหม่ไฟแรงเพื่อเข้าทำงานบริษัทต่างๆ ไหมนะหรือ ไม่เลยสักนิด ให้ใช้ประสบการณ์การทำงานเป็นโปรดิวเซอร์รายการโทรทัศน์ในอดีตเข้าทำงานฝ่ายผลิตอีกครั้งเนี่ยนะ ไม่ดีกว่า ตั้งแต่ฉันไปค้นขอปฏิเสธตำแหน่งที่ต้อง

รับผิดชอบภาระงานที่หนักเกินเหตุ หน้าซ้ายยังถูกช่วงชิงกระทั่งความภาคภูมิใจจากการทุ่มเททำงานไปอีก ถ้าอย่างนั้นการเริ่มต้นธุรกิจคือคำตอบหรือ แม้ว่าจะใช้สมองเค้นไอเท็มธุรกิจออกมาได้ แต่เงินลงทุนกับโอกาสในการลงทุนละ ทุกอย่างเป็นศูนย์

แม่บอกให้ฉันเตรียมสอบราชการระดับเก่าหรือไม่กี่แต่งงานเป็นแม่บ้านเต็มตัวซะ แต่แม่คิดว่าข้าราชการระดับเก่าเป็นงานง่ายหรือไง แล้วที่บอกว่าให้ไปเป็นแม่บ้านเต็มตัวนั้น ถ้าตัดเรื่องความโบราณคร่ำครึออกไป นั่นก็เป็นความเพ้อฝันที่ยากจะบรรลุที่สุดท่ามกลางความเป็นจริงที่ฉันกำลังเผชิญตอนนี้เลย

หรือสุดท้ายแล้วต้องจบที่การทอดไก่ขายนะ แม้ว่าแม่จะยังไม่กตสัน แต่ขึ้นยังเอาแต่นอนเปื่อยอยู่บ้านต่อไปเรื่อย ๆ แม่คงจะเริ่มลงมือทำอะไรสักอย่างแน่ เริ่มจากปลดพนักงานพาร์ตไทม์ จากนั้นก็โยนตำแหน่งนั้นมาให้ฉัน แล้วฉันก็จะได้สืบทอดธุรกิจครอบครัวด้วยตำแหน่งเด็กพาร์ตไทม์ควบคู่กับเจ้าของร้านไก่ทอดแฟรนไชส์ที่ตอนนี้หาสาขาแทบไม่ได้และใกล้จะสูญพันธุ์เต็มที แม้จะรู้สึกผิดที่พูดแบบนี้ทั้งที่เมื่อวานเพิ่งกินไก่ทอดจากร้านแม่แกลัมเปียร์ แต่ฉันชอบเนื้อวัวมากกว่าไก่ทอด ฉันอยากหาเงินแล้วเอาไปกินเนื้อวัวให้ครบทุกประเภท ทั้งเนื้อกะบังลม เนื้อสันคอ เนื้อใบพาย เนื้อสันนอก เนื้อเสีอร่องให้ ซีโครง ยำเนื้อวัวดิบ รวมถึงเนื้อส่วนอื่นๆ ที่ยังไม่เคยลองกินด้วย...

ความคิดที่ผุดขึ้นมาขณะกำลังจินตนาการว่าได้ลิ้มรสเนื้อวัวคือองก์ที่สองของชีวิตพ่อ ธนากรซึ่งเป็นที่ทำงานอันมั่นคงของพ่อล้มละลายในช่วงพริบตาเมื่อปี 1998 ตอนเริ่มมีระบบกองทุนการเงินระหว่างประเทศหรือไอเอ็มเอฟนั่นเอง พ่อผู้เคยคิดว่าตนจะเป็น

พนักงานธนาคารไปทั้งชีวิตและไม่เคยคิดฝันว่าจะได้ก้าวขึ้นมายืนบนเวทีขององค์กรที่สองในชีวิตกล่าวว่า ถ้าคิดจะทำธุรกิจที่มั่นคง ธุรกิจแฟรนไชส์นับว่าดีที่สุด ก่อนจะผันตัวมาเป็นเจ้าของร้านแฟรนไชส์เนื้อซี่โครงวัว ด้วยเงินทุนที่ได้จากการลาออกก่อนเกษียณอายุ

ทว่าประเทศกำลังล่มสลาย จะมีใครมัวมานั่งกินเนื้อวัวอย่างสบายใจเฉิบได้อีกละ การลองทำธุรกิจส่วนตัวที่พอหวังพึ่งพา แต่พูดง่าย ๆ ว่า “ไร้กลยุทธ์” นั้นล้มเหลวไม่เป็นท่า หลังจากผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปีด้วยซ้ำ

พ่อไม่ยอมถอยใจ คราวนี้เขาเบนเข็มไปทางแฟรนไชส์เนื้อหมูบ้าง หลังจากสำรวจตลาดเพราะมีความล้มเหลวเป็นบทเรียน เขาก็เปิดร้านชื่อ “ฝันถึงหมู” ซึ่งเป็นร้านแฟรนไชส์หมูสามชั้นย่าง พ่อมองว่าคนเกาหลีมีพลังฮึดสู้ขึ้นได้เพราะหมูสามชั้นย่างและโซจู แล้วนำไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจเรื่อยมา ดังนั้นยังเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบากมากเท่าไร ร้านแบบนี้จะยิ่งขายดี คราวนี้ “กลยุทธ์” ของพ่อได้ผลกิจการร้านไปได้สวย พ่อและแม่มักจะกลับมาถึงบ้านดึกดื่นพร้อมใบหน้ายิ้มแย้มเหมือนพวกคนที่ฝันถึงหมู⁶ อยากรู้อย่างนั้น

แต่การระบาดของโรคปากและเท้าเปื่อยในสุกรในปี 2000 ทำให้ฟาร์มหมูและร้านหมูสามชั้นย่างได้รับผลกระทบอย่างรุนแรง พ่อเอาชนะสถานการณ์ไม่ได้และต้องเผชิญความเจ็บปวดจากการปิดกิจการอีกครั้ง

ปีนั้นครอบครัวของเราย้ายจากโซลมาลงหลักปักฐานที่แทจอน นั่นก็คือบ้านที่ซอนฮวาดงหลังนี้นั่นเอง พ่อตรอมใจอยู่พักใหญ่จนกระทั่งได้ยินคำพูดของแม่ที่บอกว่าอย่างน้อยๆ ให้ออกไปขายแรงงาน

⁶ คนเกาหลีมีความเชื่อว่าการฝันถึงหมูบ่งบอกถึงโชคดีและความเจริญรุ่งเรือง

แลกเงินเสีย เขาก็ไวยวายอย่างฉุนเฉียวแล้วฮึดฮัดออกจากบ้านไปหลายสัปดาห์ต่อมาพอประกาศว่าจะเปิดร้านอีกครั้ง ไม่รู้ว่าเขาไปได้เงินทุนมาจากไหน และนั่นก็คือร้านแฟรนไชส์ไก่ทอดที่ไม่เคยได้เงินชื่อมาก่อน และเป็นร้านที่แม่ดูแลกิจการมาจนถึงตอนนี้ ฉันจำได้ว่าตอนนั้นพี่สาวโอดครวญว่าถ้าร้านไก่ทอดเจ๊งต่อไปจะขายเนื้ออะไรอีกล่ะ

โชคดีที่เราไม่ต้องคิดว่าจะเปิดร้านใหม่ขายเนื้ออะไร ร้านไก่ทอดช่วยแก้ปัญหาเรื่องปากท้องของสมาชิกห้าคนในครอบครัวเราเรื่อยมา พ่อที่เกิดปี 1957 ซึ่งเป็นปีระกา คงมีดวงเหมาะจะเปิดร้านไก่ทอดจริง ๆ เพราะอย่างนี้ฉันจึงต้องกลับมาแทจอนทุกช่วงปิดเทอมตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย เพื่อคอยตักหัวไชเท้าดองใส่ถ้วยและรินเบียร์สด รุกริกครอบครัวก็เป็นแบบนี้แหละ

พอคนที่กับร้านไก่ทอด พอคนที่กับบริษัทที่เน้นย้ำความเป็นส่วนหนึ่งขององค์กร แต่กลับเอาแต่หาผลประโยชน์ให้ตัวเอง อายุปูนี่จะให้อ่านหนังสือแล้วสมัครเข้าทำงานที่ไหนอีกก็ไม่ไหวแล้ว ความคิดที่จะใช้ชีวิตด้วยการพึ่งพาผู้ชายก็ไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่ฉันก็มีแค่ประวัติการทำงานและประสบการณ์ของโปรดิเวเซอร์รายการโทรทัศน์ ฉันนึกถึงคำพูดที่ว่าต้องทำงานที่ตัวเองชอบถึงจะทำได้นาน ต้องทำไปนาน ๆ ถึงจะเชี่ยวชาญและทำได้ดี ความรู้สึกที่แม้จะต้องตระเวนไปตามเกาะอันไกลโพ้นและเทศกาลที่เสียงดังอีกทีก็แต่ก็น่าตื่นตาตื่นใจ และความตื่นเต้นตอนแผนทีฉันร่างขึ้นเพียงลำพังถูกนำไปผลิตเป็นรายการซึ่งจะเป็นก้าวสำคัญของวงการแวชชีนมา ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องทำงานที่เกี่ยวกับรายการแต่จะทำยังไงล่ะ

ท่าคนเดียว

ความจริงฉันก็เพิ่งจะนอนอยู่ตรงมุมห้องและแหวกว่ายในทะเลของยูทูบจนถึงเมื่อไม่นานนี้เอง ฉันพิจารณาคอนเทนต์ที่คนอื่นอัปโหลดลงมาจนลูกตาแทบหลุด ก่อนจะตระหนักได้ว่าที่ที่ต้องเอาคอนเทนต์ของฉันมาออกอากาศคือที่นี่

ตอนทำงานในบริษัทโปรดักชัน ฉันเคยนี้กระแวงยูทูบ แม้แต่ตอนรายการมายิตีเติลเทเลวิชั่น⁷ เป็นกระแสโด่งดังท่ามกลางรายการช่องฟรีทีวี ฉันก็ไม่ค่อยชอบใจนักที่คนทำรายการโทรทัศน์หยิบยืมรูปแบบของยูทูบมาใช้ หรือตอนรายการกินโชว์ได้รับความนิยมเมื่อปีที่แล้วจนมีดาวแห่งการกินแฉงเกิดหลายคน ฉันก็ยังแค้นหัวเราะเพราะคิดว่าช่างไม่เข้าท่าเอาเสียเลย แต่พอได้เริ่มดูยูทูบอย่างจริงจังก็พบว่าไม่มีอะไรสนุกไปกว่ารายการกินโชว์อีกแล้ว ฉันตระหนักได้ว่าไม่ใช่ใครๆ ก็เป็นนักกินโชว์ได้ มีคนเคยพูดไว้ว่า “ยูทูบเป็นร้านแลกเงินที่ใหญ่ที่สุดในโลก” ไม่ว่าสิ่งที่มีจะเป็นอะไรก็แค่ใส่ลงไปนั่น หากคุณค่ามันได้รับการยอมรับ ก็จะได้รับเงินกลับไปจากที่นี่

ใช่แล้ว ฉันตัดสินใจว่าจะเปิดการแสดงองค์ที่สองของชีวิตบนยูทูบ

แต่การทำงานไม่คืบหน้าเลย การผลิตคอนเทนต์ที่จะรับประกันความสนุกได้ด้วยตัวคนเดียวไม่ใช่เรื่องง่าย หากไม่ทำการแสดงเหมือนนักแสดงตลกหรือนักร้อง ก็ต้องมีความถนัดเฉพาะด้าน เช่น การกินอาหารหรือการท่องเที่ยว

ฉันย้อนมองตัวเอง ส่วนสูง 172 เซนติเมตร แขนยาวแก้งก้าง

⁷ รายการวาไรตี้เกาหลีสี่ที่ให้คุณมีชื่อเสียงมาทำคอนเทนต์และผู้ชมเข้าไปรับชมได้แบบเรียลไทม์ จากนั้นจึงติดต่อไปออกอากาศอีกครั้ง

พุงที่ยื่นออกมาทำให้ฉันมีรูปร่างคล้ายแมงมุม หน้าตาก็ธรรมดาสุดขีด ถ้าเป็นฉันคงไม่คิดจะหาคู่อลิบด้วยซ้ำ ต่อให้มีความสามารถพิเศษที่ทำให้คนระเบิดเสียงหัวเราะออกมาด้วยการเต้นแรงเต้นกา ร้องรำทำเพลง หรือการใช้ร่างกายไม่ว่าในทางใด แต่ก็ไม่อาจนำไปสู่การกอดติดตามช่องได้ ฉันตระหนักได้ว่ารายการกินโชว์ไม่ใช่สิ่งที่ใครๆ ก็ทำได้ รายการท่องเที่ยวก็ต้องการจิตวิญญาณการทำทนายและมนุษย์สัมพันธ์อย่างมาก จะให้ฉันซึ่งเคยไปต่างประเทศด้วยทริปธุรกิจเพียงอย่างเดียวกระโดดเข้าไปทำก็ลำบากเกินไป

ถ้าจะเปิดฉากองก์ที่สองของชีวิตก็ควรทบทวนองค์แรกเสียก่อน ฉันคิดพลางเดินไปยังถนนย่านการค้าของซอนฮวาดงที่จิตใจหึกเหยิงมาตลอด เนื่องจากหวาดกลัวว่าความทรงจำในอดีตจะกรุณาเข้ามาหาเหมือนฝูงชอมบี้

3. สิบห้าปีก่อน

ฉันเรียนจบจากมหาวิทยาลัยมาอย่างยากเย็นแสนเข็ญเพราะต้องเอาชีวิตรอดจากมรสุมงานพาร์ทไทม์และการเก็บหน่วยกิต การเรียนคณะบริหารมีแต่จะยิ่งตอกย้ำอย่างชัดเจนว่าฉันคงไม่ทำงานเกี่ยวกับการบริหารแน่ๆ หลังจากเรียนจบฉันจึงครุ่นคิดว่าตัวเองชอบอะไร แล้วนึกถึงบริษัททัวร์ขึ้นมา สำหรับฉันที่ไม่เคยไปเที่ยวแบกเป้หรือไปเวิร์กกิ้งฮอลิเดย์ที่คนอื่น ๆ ไปกันเลยสักครั้ง บริษัททัวร์ที่ได้ทำงานและเที่ยวไปพร้อมๆ กันจึงเป็นงานที่ดูยอดเยี่ยมมาก แล้วฉันก็พบบริษัทที่ชื่อว่า “โนแมดเอนเตอร์ไพรส์” โดยบังเอิญ

โนแมดเอนเตอร์ไพรส์เป็นบริษัทผลิตคอนเทนต์วิดีโอเกี่ยวกับการท่องเที่ยว พอมาลองคิดดูตอนนี้ ดูเหมือนงานนั้นจะเข้าไปอยู่ผิดที่ผิดทางในหมวดบริษัทท่องเที่ยวบนเว็บไซต์หางาน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็สมัครไปโดยไม่รู้ตัว เพราะถูกประโยคเชื้อเชิญที่ว่า “โนแมดกำลังตามหาผู้เชี่ยวชาญด้านการทำงานนอกสถานที่และการท่องเที่ยวมาเป็นสมาชิก” ดึงดูดใจ ไม่ว่านั่นจะเป็นการเดินทางท่องเที่ยวหรือการไปทำงานนอกสถานที่ ต่อให้เหนื่อยจนสายตัวแทบขาด แต่ก็คงจะช่วยให้ผมเข้าไปอดของคนหนุ่มสาวที่กำลังใช้ชีวิตอย่างอัดอัดได้แน่นอน

ทันทีที่เข้าทำงานในบริษัท ฉันก็ได้ออกเดินทางไปทั่วประเทศ รายการแรกที่ฉันได้มีส่วนร่วมคือ**ปรารภนาอยากไปเยือนเกาะเหล่านั้น** ฉันใช้เวลาหนึ่งปีกับการเดินทางไปทั้งทะเลตะวันตก ทะเลตะวันออก

และเกาะเซจู แม้จะเหนื่อยกาย แต่ฉันก็หลงใหลความสวยงามของเกาะต่าง ๆ และเสน่ห์ของทรัพยากรทางทะเลของเกาหลีใต้ซึ่งมีทะเลล้อมรอบสามด้านอย่างเต็มที่...ชะที่ไหนล่ะ ฉันอ้วกทุกครั้งที่ยื่นเรือ ตอนเจอพายูบนเกาะก็สติแตกได้ แต่คิดว่าต้องมาตายอยู่กลางทะเลแบบนี้หรือ

งานชิ้นต่อมาเป็นการที่เดินทางติดตามนักร้องลูกทุ่งแถวหน้าไปตามงานเทศกาลท้องถิ่น แม้จะดีกว่าการเดินทางจากเกาะสู่เกาะ แต่ก็เหนื่อยพอๆกัน ไม่รู้ทำไมทุกจังหวัดถึงมีเทศกาลผลิตภัณฑ์พื้นบ้านมากมายนัก และดูเหมือนว่าจะจบลงเลย หากบอกว่ารายการแรกต้องเหนื่อยยากกับความโหดร้ายของธรรมชาติ รายการต่อมาก็ต้องทุกข์ใจเพราะต้องเผชิญหน้ากับพวกคนใจดำ ทั้งพิธีกรที่หนีหายเข้ากลีบเมฆ แกร็บเชิญที่ทำอะไรตามอำเภอใจ เจ้าหน้าที่ของงานเทศกาลที่กลับคำพูดบ่อยๆ ทั้งหมดนั้นช่างโหดร้ายเหลือเกิน

สิ่งที่ทำให้ฉันอดทนกับเรื่องทั้งหมดนี้ได้คือเงินเดือน พลังจากค่าเช่าห้องรายเดือน ค่าสาธารณูปโภค ค่าเงินทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาที่ต้องจ่ายคืน พอมาลองคิดดูตอนนี้ นั่นคือการขายพลังงานและความมุ่งมั่นในช่วงอายุสิบปีของฉันแลกกับเงิน

โชคดีที่ฉันไม่เพียงแต่ได้เงินเท่านั้น พอส่งสมประสงค์ไปประมาณหนึ่งแล้ว ก็ได้เลื่อนตำแหน่งจากสต๊าฟในทีมผลิตไปเป็นโปรดิวเซอร์ แล้วจากนั้นประธานก็ร้องขอโอทีเพิ่มใหม่จากฉัน เขาบอกว่าตอนนี้เป็นโปรดิวเซอร์แล้วก็ควรจะใช้สมองแทนร่างกายไม่ใช่หรอ แล้วแผนร่างรายการที่ฉันส่งให้เขาประหนึ่งทำการบ้านก็ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่

แก๊งตะลุยเมือง

มาคิดดูอีกทีก็ได้แต่ประหลาดใจว่าแผนร่างแบบนี้มันออกมาจาก

สมองฉันได้อย่างไร พอล่องลอยไปในทะเลอันกว้างและตระเวนไปตามพื้นที่ท้องถื่นบ่อย ๆ เลยคิดถึงเมืองใหญ่ขึ้นมานั้นหรือ

ใจความสำคัญของแผนร่างเป็นอย่างนี้ เนื้อหาเมื่ออยู่ให้ติดต่อจ้างดาราระดับปีที่พูดจาประจบประแจงเก่งและเต็มเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณที่หิวโหย (บริษัทฉันไม่มีกำลังจะติดต่อดาราระดับเอด้วย) ส่งไปเมืองใหม่ ๆ ไม่ช้ากันทุกสัปดาห์ พวกเขาจะได้สำรวจเสน่ห์ของเมืองนั้นผ่านเบาะแสที่ซ่อนอยู่ในพื้นที่ลับ

แต่ฉันไม่รู้เลยว่าแผนร่างนั้นจะได้ทำเป็นรายการจริง ๆ แถมยังไม่เคยนึกด้วยว่าจะได้คนดังตัวท็อปอย่างจูเซของกับทีมงานมาเข้าร่วม และถูกจับลงตารางออกอากาศช่วงไพรม์ไทม์ ยิ่งไปกว่านั้น ฉันไม่เคยคิดเคยฝันเลยด้วยซ้ำว่ารายการนี้จะดังเป็นพลุแตกจนกลายเป็นรายการวาไรตี้หลักของสถานีอยู่ห้าปี

แก๊งตะลุยเมือง กลายเป็นคอนเทนต์ซูโรงของโนแมดเอนเตอร์เวิร์กส์และทำให้บริษัทขยายกิจการใหญ่ขึ้น จูเซของและโปรดิวเซอร์หลักที่ออกกลั๋งบ่อย ๆ เพราะถูกวางตัวให้เป็นคู่ปรับของเขาโด่งดังถึงขั้นมีแฟนคลับ ส่วนประธานบริษัทก็กลายเป็นคนที่เจอตัวได้ยากแล้ว

ฉันทำงานหาเงินในวงการโทรทัศน์เพราะรายการนี้ได้อยู่ห้าปี แต่ก็เท่านั้นแหละ แม้ภายในจะรู้กันอยู่แล้วว่าคณวางแผนแก๊งตะลุยเมืองคือฉัน แต่ยังคงฉายสปอตไลต์ไปที่โปรดิวเซอร์หลัก ส่วนกำไรแบ่งประธานเป็นคนรับไป ค่าตอบแทนคุณงามความดีของฉันมีเพียงสิทธิ์คุ้มครองว่าจะไม่ถูกไล่ออกจากรายการนี้ แต่ท้ายที่สุด “สิทธิ์คุ้มครอง” นั้นก็ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าใช้ไม่ได้จริง

พอเดินจมนอยู่ในห้วงความคิดไปเรื่อย ๆ ก็เห็นโรงเรียนประถมศึกษา
ชนฮวาราปรากฏอยู่ตรงหน้า ฉันลัดเลาะไปตามรั้วของโรงเรียนที่เรียนจบ
มาหนึ่งรอบพลานึกถึงครั้งแรกที่มาแทจอนไปด้วย แทจอนไม่ใช่เมือง
ที่ผู้คนแบ่งแยกถิ่นกำเนิดกันอย่างชัดเจน พวกเขาไม่ได้ประหลาดใจ
หรือทำท่าที่รังเกียจใส่ตอนฉันบอกว่ามาจากโซล แต่ฉันจำได้ผู้ชาย
คนหนึ่งที่เคยกลั่นแกล้งฉันได้ขึ้นใจ ตอนนั้นฉันอดทนครั้งแล้วครั้งเล่า
แต่สุดท้ายก็ระเบิดออกมาจนได้ จำได้ว่าสิ่งที่ฉันคว้าแล้วปาดใส่เขาคือ
กล่องดินสอ พอเห็นเจ้าหมอนั้นถูกกล่องดินสอพาดเข้าตรงจมูกเต็ม ๆ
แล้วร้องให้พุ่มพวยเหมือนโลกจะแตกก็พลันรู้สึกกลัวมากกว่าสะใจ

กล่องดินสออีกกล่องหนึ่งที่ฉันปาทิ้งไปอยู่ที่ไหนนะ แม้ว่าจะ
โยนของปะทะกับจมูกของใครบางคนและทำให้เขาหวาดกลัวได้
แต่ค่าชดเชยนั้นโหดร้ายเสมอ มาตราการช่วยเหลือตัวเองของฉัน
ยังขาดความละเอียดรอบคอบและขาดชั้นเชิง อารมณ์ร้อนที่ติดตัวมา
ตั้งแต่เกิดเป็นอิทธิพลจากพ่อ แต่ตอนนั้นฉันอยู่ในวัยที่ต้องรับผิดชอบ
มากกว่าจะกล่าวโทษนิสัยกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวแล้ว

สมัยก่อนเคยมีใครสักคนพูดกับฉันว่านิสัยคนเราไม่เปลี่ยนไป
หรอก แต่เราสร้างอุปนิสัยใหม่ขึ้นมาได้ ลูกก็เคยใจร้อนอย่างกับไฟ
แต่ตอนนี้เยือกเย็นและสงบลงมากแล้วไม่ใช่หรือ

ลูกตอนนั้นเอง

“ลูกไม่ได้เป็นคนอย่างนั้นนี่คะ...คราวก่อนก็ทะเลาะกับตำรวจด้วย
ไม่ใช่หรือ”

พอฉันโจมตีด้วยความจริง ลูกตอนก็กระแอมดังอะแถม แล้ว
หันไปทำอย่างอื่น

รู้ตัวอีกทีฉันก็กำลังก้าวเดินอย่างรวดเร็วผ่านสี่แยกชนฮวาดง

และเข้าสู่เส้นทางกลับบ้าน ฉันเดินมาถึงที่แห่งนั้นที่ลุงดอนเคยใช้
ไม้กวาดทำความสะอาดทุกวัน ทำไมที่ผ่านมาถึงไม่ได้แวะมาที่นี่เลยนะ
อาคารอิฐสีน้ำตาลสามชั้นตั้งตระหง่านโดยไม่รู้ลึกรู้สาอะไรอยู่ตรงนั้น
ต่างกับฉันที่ประหม่าอย่างไรก็ไม่รู้

ร้านเช่าวิดีโอตรงชั้นหนึ่งของตึกเปลี่ยนเป็นร้านกาแฟที่ตกแต่ง
โชนสีพาสเทล ฉันรู้สึกเหมือนอีกไม่นานลุงดอนจะเดินสะพายกระเป๋า
ใส่วิดีโอออกมาจากร้าน ให้ตายสิ ภาพในอดีตปรากฏอย่างเลือนราง
ตรงหน้า ทั้งลุงดอนที่เคยบริการส่งวิดีโอให้ถึงที่ ซึ่งบอกได้คำเดียวว่า
นั่นเป็นการให้บริการที่เกินความจำเป็น ตัวฉันที่มักจะเป็นคนอยู่เฝ้า
ร้านเช่าวิดีโอระหว่างที่ลุงซีจรรย์านไปส่งของ พวกเด็ก ๆ แถวบ้าน
ที่แหกกันมาเหมือนรอกเวลานี้อยู่ รวมถึงภาพยนตร์ หนังสือการ์ตูน
นิยายรักที่เคยดูเคยอ่านในร้านเช่าวิดีโอทุกวันด้วย

ฉันเดินเข้าไปในร้านนั้นซึ่งเปลี่ยนเป็นคาเฟ่แล้ว

ตำแหน่งประจำของฉันในร้านเช่าวิดีโอตอนนี้กลายเป็นพื้นที่
ทำกาแฟไปแล้ว ตำแหน่งตู้โชว์กลายเป็นที่นั่งแบบบาร์ ส่วนพื้นพรม
เปลี่ยนเป็นพื้นไม้ ดูเผิน ๆ เหมือนไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ก็เหมือนจะ
เปลี่ยนไปหมดเสียทุกอย่าง

ฉันถืออเมริกาโนเพิ่มช็อคโกแลตไปนั่งตรงเก้าอี้ไว้พนักที่โต๊ะ
ริมหน้าต่าง พอมองออกไปด้านนอก ภาพบรรยากาศของสมัยนั้น
ก็กระเพื่อมขึ้นมาอีก ไม่นานนักกลองดำที่ถูกวางไว้ตรงไหนสักแห่ง
ในสมองของฉันก็เริ่มทำงานซ้ำ ๆ

“สวัสดีค่ะ ร้านดอนกิโม่เดวีดีโอค่ะ วิดีโอที่คุณเช่าไปเกินกำหนด
คืนแล้ว จะนำมาคืนได้เมื่อไหร่คะ เรื่องนั้นเป็นภาพยนตร์ใหม่ล่าสุด
เลยต้องรีบนำมาคืนค่ะ คือว่าร้านเราไปส่งวิดีโอให้ได้ แต่ไปรับคืนไม่ได้

นะค่ะ ถามว่าฉันเป็นใครหรือคะ ฉันเป็นผู้จัดการของร้านนี้ อายุเท่าไรฉันหรือ เป็นนักเรียนมัธยมค่ะ ทำไมหรือคะ”

ช่างยุ่งยากเสียเหลือเกิน ฉันไม่ได้กลัวและไม่ได้นึกอิจฉาอะไรทั้งนั้น ถามว่าเพราะฉันเป็นผู้มีเชื้อ “จุนเปียว” ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้เกาหลีนี้อีกไม่กล้าบุกมาทางใต้หรือเปล่านั้นหรือ ไม่เลย สมัยนั้นยังไม่มีคำว่าจุนเปียวด้วยซ้ำ ถ้าอย่างนั้นเป็นเพราะลุงดอนเชื่อใจฉันแล้วมอบหมายให้ฉันดูแลร้านหรือเปล่า อาจจะเป็นแบบนี้ก็ได้พื้นที่ตรงนี้เป็นทั้งแหล่งหลบภัยและสถานที่ที่ฉันจะพักหายใจหายคอได้อย่างเต็มที่จริง ๆ

ไม่นึกเลยว่าจะได้มาดื่มกาแฟพร้อมมองทิวทัศน์ด้านนอกตรงนี้ รู้สึกเหมือนยามบ่ายวันอาทิตย์อันเงียบเหงาที่ลุงดอนดื่มกาแฟของสวนฉันดื่มโกโก้พลางวิจารณ์เรื่องลูกค้าไปด้วยฟังผ่านไปเมื่อวานนี้เองมีทั้งคนหนุ่มสาวจอมขี้เกียจที่จ่ายค่าปรับมากกว่าค่าเช่าวิดีโอ มีป้าที่มาโวยวายว่าถ้าคืนวิดีโอในวันเดียวกับวันที่เช่าไปก็ควรจะลดค่าเช่าให้ไม่ใช่หรือใจ ฉันมองครอบครัวที่มาเยี่ยมวิดีโอเรื่องเดิมต่อ แล้วคาดเดาไปว่าบ้านนั้นคงมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีนัก คาดเดาว่าพี่สาวที่มาเช่านี้ยารักไปเป็นกองตั้งแต่หัววันจะต้องเป็นคนที่ไฝฝอยอยากเป็นนักเรียนแน่นอน

พอมาลองคิดดูแล้ว ช่วงเวลาในร้านดอนกิโมเต้วิดีโอ น่าจะเป็นช่วงเวลาที่เกิดเพลิงไหม้ระหว่างที่ฉันอยู่แทจอน พ่อแม่มีวุ่นวุ่นกับการเปิดร้านโก่ทอดจนหัวหมุน พี่สาวเป็นนักศึกษาที่พักการเรียนแล้วบินไปอยู่กับน้ำที่อเมริกา พี่ชายก็อยู่ 6 เลยใช้เวลาส่วนใหญ่ที่โรงเรียนและสถาบันกวดวิชา เด็กน้อยอย่างฉันเลยมักจะตั้มร่ายย้อนกินในบ้านที่ว่างเปล่าและมีมิดมิดเพียงลำพัง แล้วออกจากบ้านมาแทรกซึมอยู่ที่นี้แหล่งหลบภัยเพียงแห่งเดียวของคนหัวเดียวกระเทียมลีบที่ไม่รู้สิกว่า

ตัวเองเหมาะกับที่ไหนเลยก็คือที่แห่งนี้

ฉันตัดสินใจแล้วว่าระหว่างนี้จะมาตอบบัตรเข้างานที่นี่ทุกวัน
และตั้งใจว่าจะลองเขียนบทละครองก์ที่สองของชีวิตในพื้นที่ที่เคย
มีความทรงจำดี ๆ คุณสักตั้ง

ดอนกิโฆเต้

4. ฮันบินและห้องใต้ดิน

บันทึกชาลเลนจ์ ขนมปังของซิมดังวันละชิ้น : กิน กิน กินขนมปังทั้งหมดของร้านของซิมดัง ซึ่งเป็นทั้งร้านขนมปังที่มียอดขายสูงสุดในเกาหลีและเป็นสัญลักษณ์ของแทจอน ไม่เน้นกินเยอะ แต่เน้นกินเก็บรายละเอียด

บันทึกการค้นคว้าคัลกุกซูร้านอร่อยของแทจอน : แทจอน เมืองแห่งแป้งสาลีที่มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องขนมปัง แต่คัลกุกซูก็เป็นอาหารประจำท้องถิ่นของที่นี่เช่นกัน นี่คือนิทรรศการเดินทางตามหาคัลกุกซูในแทจอนที่คล้ายคลึงแต่ก็แตกต่างกัน เช่น คัลกุกซูหอยปีกนก คัลกุกซูหอยลาย บิบิมคัลกุกซู คัลกุกซูใส่ซอสเผ็ด คัลกุกซูซุปัง

เคยปั่นทาซูไปไหนมาบ้าง : “ทาซู” จักรยานให้เช่าของแทจอน ไม่มีที่ไหนในแทจอนที่ปั่นทาซูไปไม่ได้ ออกเดินทางไปเยือนสถานที่ท่องเที่ยวลับที่ซ่อนอยู่ในแทจอนกับทาซูทุกวัน

แทจอนบลูส์-ทริปรถไฟที่ออกเดินทางจากแทจอน : นั่งรถไฟความเร็วสูงเคทีเอกซ์จากแทจอน จุดยุทธศาสตร์ของการคมนาคม วันนี้นั่งสายคยองบู ฟรังก์นั่งสายโฮนัม

มะรืนนี้นั่งสายซุงบุก แคว้นเดียวก็เดินทางไปทั่วประเทศ
ได้สบายๆ ทริปรถไฟไปเข้าเย็นกลับเริ่มต้นขึ้นแล้ว

ฉันขีดๆ เขียนๆ แผนร่างลงสมุดโน้ตอยู่ในคาเฟ่ตลอดทั้งวัน
การวางแผนจะไปทำคอนเทนต์ยูทูปนอกแทจอนในสภาพที่ปัญชีธนาคาร
แห่งกรอบเป็นเรื่องยาก สิ่งที่ฉันค้นออกมาได้จึงมีเพียงหัวข้อด้านบน
หลังจากครุ่นคิดอยู่นาน สุดท้ายแผน“เส้นทางตะลุยนั่นในยูทูปของ”
และ“แผนการตามเชียร์ทีมมารีฮันฮวา” ก็เป็นอันตกไป ถึงแม้ที่ยูทูป
จะเหมือนเซ็นอยู่มากมาย แต่ทำไปได้ไม่นานคอนเทนต์ก็คงจะหมด
ส่วนการตามไปให้กำลังใจทีมเบสบอลฮันฮวาที่เป็นเหมือนยาเสพติด
ก็น่าจะทำให้เครียดมาก ฉันเลยยอมแพ้

หากลงคอนเทนต์ของซิมดง คัลกุกซู รถจักรยานให้เช่าสาธารณะ
และประสบการณ์การนั่งเคทีเอกซ์เวียนกันไปทุกๆ สามวันก็น่าจะ
เพียงพอ ปัญหาคือความสนุก ต้องทำให้คนดูกดปุ่ม“ติดตาม”และ
“ถูกใจ” ด้วยความสนุกและอยากรู้อยากเห็นให้ได้ ในขณะเดียวกัน
ชื่อรายการก็สำคัญ แล้วจะตั้งชื่อว่าอะไรดี แทจอนเมืองแห่งอารมณ์ขึ้น
เดินขบวนไปในแทจอน หรือแก๊งตะลุยนั่นแหละ

ทุกชื่อธรรมดาหมดเลย ฉันรู้สึกเหมือนกำลังโคลนนิ่งรายการ
ของตัวเองที่ถูกปล่อยออกมายังงี้ก็ไม่ว่า คิดแล้วจู้ๆ ก็นึกเบื่อขึ้นมา จึงขีดฆ่า
ซ้ำๆ ลงบนแผนร่างที่เขียนบนสมุด

สุดท้ายสิ่งสำคัญก็คือคนหรือคาแร็กเตอร์ รายการแก๊งตะลุยนั่น
มีจูเยซองเป็นหัวหน้าแก๊งเลยดั่งเปรี้ยงปร้าง ต่อให้เป็นรายการยูทูป
ก็ต้องให้คนที่มีความรู้และมีเสน่ห์ไม่แพ้ดารามาทำถึงจะดัง คนที่ธรรมดา
สุดขีดอย่างฉันจะดึงดูดความสนใจได้ไหมนะ ฉันเป็นใครถึงได้ดันทุรัง

จะเปิดช่องและกระโจนเข้าไปมีส่วนร่วมในยุคสมัยที่คอนเทนต์ล้นตลาดแบบนี้ ความเคลือบแคลงที่โถมเข้ามาในช่วงพริบตาพาให้แรงบันดาลใจที่มีอยู่เพียงน้อยนิดพังครืนลงมาหมด

การมีคอนเทนต์เป็นของตัวเองคือการเชื่อมั่นในตัวเอง ในที่สุดฉันก็กล้ากลืนน้ำตาที่เกือบจะไหลออกมาแล้วปิดสมุด

ตอนนั้นเอง ประตุคาเฟ่เปิดออกพร้อมกับที่ผู้ชายสองคนเดินเข้ามาในร้าน ไม่รู้ว่าทั้งสองคนนั้นยุ่งเรื่องอะไรนักถึงได้พูดคุยโต้ตอบกันทันควันเหมือนตีลูกปิงปองกระดอนไปมาพลงนั่งลงที่โต๊ะ ผู้ชายหนึ่งในนั้นดูคุ่นหน้าคุ่นตาอย่างบอกไม่ถูก เขาหันไปทางเคาน์เตอร์และพูดขึ้น

“อเมริกาโนเย็นสองแก้วครับ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงแหลมใส ฉันก็สะดุ้งขึ้นโดยอัตโนมัติ

ฮันบินนี่นา

หลังจากย้ายไปเรียนที่โซลแล้ว สิ่งเดียวที่ทำให้ฉันยังติดต่อกับเพื่อนๆ ในแทจอนได้คือ “โซเวลด์”^๖ เมื่อก่อนหลังจากที่เจอชื่อของกันและกันในโซเวลด์ซึ่งตอนนั้นกลายเป็นเพียงความทรงจำเลือนรางก็จะคลิกต่อไปเรื่อย ๆ จนได้เป็นเพื่อนกันในโลกออนไลน์ นักเรียนม.ต้นจะไปมีคอนเทนต์พิเศษอะไรละ มีแค่เขียนไดอะรี่ ชื่อลูกไอ้กเลือกเพลง ตกแต่งหน้าหลัก และบางครั้งถ้ามีรูปที่ถ่ายด้วยกล้องดิจิทัลถึงจะเปลี่ยนรูปโปรไฟล์บ้างก็เท่านั้น แต่พวกเราก็ยังนั่งลง

^๖ โซเชี่ยลมีเดียรูปแบบหนึ่งของเกาหลีที่เคยเป็นที่นิยมเล่นกันในหมู่วัยรุ่น โดยหน้าแรกจะมีมินิโฮมเพจลักษณะคล้ายห้องส่วนตัว ผู้ใช้สามารถเติมเงินเพื่อแลกเป็นลูกไอ้กแล้วนำไปซื้อของตกแต่งหน้าส่วนตัวของตัวเองหรือซื้อของขวัญให้เพื่อนได้

หน้าคอมพิวเตอร์และใช้เวลาหลายชั่วโมงกับการตกแต่งมินิโฮมเพจ

พี่ซานโซ่ สบายดีไหม

พอจวนเจียนจะลืมทีไร อันบินก็จะโผล่มาเขียนคำทักทายไว้ในสมุดเยี่ยมเสมอ แถมเขายังเขียนไว้ในคอมเมนต์ด้วย แต่ไม่นานฉันก็รู้ว่าเขาตั้งใจถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฉันจริง ๆ หรือแค่ทำอย่างนั้นเพราะติดเป็นนิสัย

พี่แทจุน สบายดีไหม

พี่ซองมิน สบายดีไหม

แชนม สบายดีไหม

หมอนั้นแหวะเวียนไปประทับใจในสมุดเยี่ยมของเพื่อน ๆ เป็นประจำในแบบเดียวกัน

มีวันหนึ่งที่ฉันเหนื่อยล้ากับงานผลิตรายการจึงเข้าไปในไซเวลดของตัวเองที่ถูกปล่อยทิ้งร้างไว้ แล้วก็เจอร่องรอยของเจ้าเด็กคนนั้นที่ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ฉันรู้สึกแปลก ๆ กับประโยค ‘พี่ซานโซ่ สบายดีไหม’ ที่เขามาเขียนไว้ปีละครั้ง พอตอบกลับไปว่า ‘อ๋อ นายล่ะสบายดีไหม’ ก็ต้องตกใจที่มีคอมเมนต์ตอบกลับทันทีเป็นเบอร์โทรศัพท์และข้อความขอให้ติดต่อกลับ

พอติดต่อไปพูดคุยเรื่องความเป็นอยู่ในช่วงนี้ก็ได้รับคำชวนให้มาเจอกันสักครั้ง หลังจากนั้นไม่กี่วันฉันไปเจอเขาที่ร้านกาแฟในห้างไอเอฟซีมอลล์ ฉันจำเขาได้ทันทีเพราะอันบินยังเหมือนกับตอนเด็ก ๆ เปียบ แคตัวสูงขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย ฉันคิดเป็นอย่างแรกว่าหน้าตาเรียบร้อยดูเหมือนเด็กเรียนของเขาคงทำให้ผู้หญิงมาติดได้ไม่น้อย

อันบินแสดงออกว่าสนใจชีวิตการทำงานเป็นโปรดิวเซอร์ผลิตรายการเอดต์ซอร์ซของฉัน พอฉันถามกลับว่านายทำงานอะไร เขาก็

บอกว่าคงขายรถกับพี่สาวไม่ได้ แล้วเผยแพร่ยัมเจ็อน

“ตกลงว่า นายชวนฉันมาเจอเพราะกะจะขายรถเหรอ”

“ก็อยากรู้ความเป็นอยู่ด้วย”

“ฉันที่นายทิ้งข้อความไว้ในโซเชียลมีเดียที่พี่แล้วเพราะจะขายรถเหมือนกันหรือเปล่า”

“เปล่า ตอนนั้นขายประกัน เพราะมีประกันชีวิตใช้ค่าเสียหายที่พี่ใช้ได้อยู่นะ”

“จะบ้าตาย นายนัดคนออกมาเจอเพื่อขายของฉันเหรอ”

“ก็ด้วย แต่คนเราไม่ได้มาเจอกันด้วยเหตุผลเดียวสักหน่อยว่าแต่พี่มีแฟนหรือยัง ผมมีพี่ชายที่พอใช้ได้มีคนหนึ่ง”

“ตอนนี้ถึงขั้นค้ามนุษย์ด้วยแล้วเหรอ”

“เขาเป็นหัวหน้าผมเอง เป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องรถยนต์เลยนะ เขาดูแลตั้งแต่รถมอร์นิ่ง⁹ ไปถึงเบนทลีย์ เรียกว่าเป็นคนดังในวงการนี้เลยละ”

“เลิกพูดจาเพื่อเจ้าเหมือนคนถอยรถเบนทลีย์ไปชนชาเล็งสักทีเถอะ”

“โอ้ จริงๆ เลย พี่นี่พูดจาทำร้ายจิตใจกันไม่เปลี่ยนเลยนะ”

“ฉันไม่ได้พูดทำร้ายจิตใจ แค่เปรียบเทียบต่างหาก ว่าแต่ลุงสบายดีไหม”

“หืม หมายถึงใคร”

“ลุงตอนไง พ่อนายนะ”

⁹ รถยนต์รุ่น Kia Morning ผลิตโดยบริษัท Kia Motors จากประเทศเกาหลีใต้

ความจริงแล้วที่ฉันออกมาเจอเขาก็เพราะอยากรู้สารทุกข์สุกดิบของลุงด้วย ใช่แล้ว ถึงจะน่าเศร้า แต่ฉันนับเป็นลูกชายของลุงตอนหลังจากลุงดอนหย่ากับภรรยา เขาก็แยกกันอยู่คนละบ้านกับลูกชาย แล้วพอถึงช่วงปิดเทอมฉันกับจะลงมาอยู่ที่ร้านดอนกิโฆเต้วิดีโอกับพ่อของเขาและมาเล่นกับพวกเราตลอด

ฉันมีท่าที่เหมือนไม่อยากจะพูดเรื่องนั้นสักเท่าไร เขาตอบแค่ว่า พ่อยังเขียนหนังสืออยู่ในห้องใต้ดินที่แทจอน ก่อนจะวกมาทำให้ฉันอารมณ์บูดด้วยการพูดถึงเรื่องหาเงินและเรื่องนัดบอดอีก หลังจากครั้งนั้นพวกเรา ก็เลิกติดต่อกันไป

ฉันก็มัวหลงพลาบมองไปทางโต๊ะของเขา หมอนั่นทางเอกสารให้คนที่มาด้วยกันอ่าน แล้วพูดเสียงดังว่าการประเมินมูลค่าทรัพย์สินและอัตราภาระหนี้สินเป็นอย่างไร นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ จู่ๆ ร่างกายของฉันก็เสียวกระแทกแรงจนเซตกลบมาจากเก้าอี้ แะแล้ว ฉันรีบร้อนทรงตัวจากนั้นจึงลุกจากที่ด้วยความอับอายแล้วตรงไปยังประตูทางออก

“พี่ซานโซ!”

ตัวของฉันแข็งทื่อไปโดยอัตโนมัติ

“พี่...โซ่ไหม”

พอได้ยินเสียงฉันกับลุกขึ้น ฉันก็รีบจัดการสีหน้าแล้วหันกลับไปมอง เขาเดินมาจากโต๊ะแล้วหยุดยืนตรงหน้าฉัน จากนั้นพูดด้วยท่าทางตื่นเต้น

“โอ้โฮ ไม่เจอกันนานแค่ไหนแล้วเนี่ย เหมือนนายจะสูงขึ้นกว่าตอนนั้นอีกนะ สูง 173 หรือ 175 ละ”

“ไม่ได้เตี้ยขนาดนั้นสักหน่อย!”

“พี่มาทำอะไรที่นี่ ย้ายกลับมาจากโซลแล้วหรอ”

“นายนั้นแหละ ทำไมมาโผล่ที่แจจอนได้”

พอได้ยินแบบนั้น ฮันบินก็ยิ้มกริ่มแล้วขึ้นไปพื้น

“ห้องใต้ดินนะะ ห้องนั้นยังอยู่อีกเหรอ หรือว่า...ลุงดอนก็ด้วย”

“ยังเหมือนเดิมนั้นแหละ เว้นแต่ว่าพ่อไม่อยู่แล้ว”

ทันใดนั้นความคิดต่างๆ นานาก็เริ่มผุดขึ้นมาในหัวฉัน ห้องใต้ดินของตึกนี้เป็นพื้นที่ใช้ชีวิตของลุงดอน พวกเราเองก็ลงไปข้างล่างบ่อยๆ กินราโบกี¹⁰ ที่ลุงทำให้แล้วดูโทรทัศน์อยู่ที่นั่นเป็นประจำ หากที่นั่นยังเหมือนเดิม จินตนาการของฉันก็น่าจะยังถูกฉีกเอาไว้ด้วยไม่ใช่เหรอ

พอฉันถามว่าขอลงไปดูได้ไหม ฮันบินก็ทำเป็นเล่นตัวแล้วพูดอย่างทะเล็นว่าเดิมที่เขาจะกลับไปโซลตอนบ่าย แต่ถ้าฉันเลี้ยงมือค้ำก็จะอยู่กินก่อนแล้วค่อยกลับ ฉันตอบตกลงโดยบอกข้อแม้ว่าเขาไม่มีสิทธิ์เลือกเมนู

พวกเราออกจากคาเฟ่แล้วเดินลงบันไดไปยังชั้นใต้ดิน บริเวณทางเข้ามีใบไม้ร่วงเปียกชุ่มปกคลุมเหมือนแผ่นกระดานรองพื้น แม้จะเป็นเวลากลางวันแสงๆ แต่ในนี้กลับมืดมิดและชื้นแฉะ ช่างเหมือนกับเมื่อสิบห้าปีก่อนอย่างไรอย่างนั้น

ฮันบินหยิบกุญแจออกมาเสียบช่องตรงลูกบิด ก่อนหมุนบิดสุดแรง

“อย่าตกใจนะ พี่ซานโซ”

ฮันบินเปิดประตู แล้วผายมือเชิญฉันเข้าไปด้วยท่าทางเหมือนต้อนรับแขก

ฉันกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอ ก่อนจะก้าวเข้าไปในที่พักอาศัยของลุงดอน

¹⁰ อาหารเกาหลี ลักษณะคล้ายต็อกโบกี แต่ใส่เส้นบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปด้วย

5. นักพนันทางความคิด

เหมือนเดิม ทันทีที่เดินผ่านชั้นวางรองเท้าซึ่งตั้งบดบังสายตาตรงทางเข้า ฉันก็เห็นโซฟาสีน้ำตาลเข้ม โต๊ะอาหารเก่าคร่ำคร่า และอ่างล้างจานข้างโต๊ะอาหารได้อย่างเต็มตา พื้นที่เก็บของเหนืออ่างล้างจานยังอยู่เหมือนเดิม ผังตรงข้ามโซฟามีโทรทัศน์จอหนูนที่ชวนให้สงสัยว่ายังเปิดติดหรือเปล่าวางอยู่บนชั้นวาง ชั้นวางหนังสือสีน้ำตาลแดงยังอยู่ตรงมุมห้องเหมือนเดิมไม่ผิดเพี้ยน ฉันดีใจที่ได้เห็นชุดเครื่องเล่นแผ่นเสียงยี่ห้ออีรอยก้า ลำโพง และแผ่นเสียงที่ใส่ไว้เต็มกล่องสี่สัดข้างประตูทางเข้า

ฉันรีบถอดรองเท้าแล้วเดินตรงไปกลางห้องนั่งเล่น ไม่รู้ว่าเสื่อน้ำมันแห้งกรังติดพื้นหรืออย่างไร ทุกครั้งที่เดินจึงเกิดเสียงดังกรอบแกรบ

ไม่เหมือนเดิม ยิ่งเดินเข้าไปใกล้ ร่องรอยต่างๆ ของร้านเช่าวิดีโอก็ไหลเข้ามาในคลองสายตา ชั้นหนังสือที่เคยมีที่ว่างมากมาย ตอนนี้เต็มไปด้วยหนังสือนิยายและการตูนที่ย้ายจากร้านมาวางไว้ ตู้ใต้โทรทัศน์ก็เต็มไปด้วยวิดีโอเทป

“พี ดูนี”

เมื่อได้ยินเสียงของฮันบินที่คล้ายจะอวดบางอย่างให้ดู ฉันหันไปมองแล้วร้องขึ้นด้วยความตกใจ ฉันเห็นอะไรบางอย่างที่ไม่ทันได้สังเกต ก่อนหน้านี้อาจฟังผนังด้านหนึ่งจนเต็ม ดวงตาของฉันเบิกกว้าง

ป้ายของร้านเช่าวิดีโอซึ่งเป็นตัวหนังสือสีแดงบนป้ายขาววางพิงอยู่ตรงนั้น ฉันออกเสียงตามตัวอักษรเจ็ดพยางค์บนป้ายอย่างแผ่วเบา

ดอนกิโม่เต้ วิ ดี โอ

ขอบตัวอักษรฟอนต์กูลิมทุกตัวมีฝุ่นสีดำเกาะเป็นชั้นจนดูเหมือนเงาที่จางสลับร่างขึ้น พลาสดิกที่หุ้มตัวอักษร“โอ” ตัวสุดท้ายหายไปครึ่งหนึ่งจนเห็นหลอดไฟที่อยู่ด้านใน ชวนให้รู้สึกเหมือนจะมีไฟส่องลอดออกมาจากตรงนั้นได้ทุกเมื่อ

ร้านดอนกิโม่เต้ วิ ดี โอ กำลังร้องเรียกฉันด้วยน้ำเสียงคล้ายมาจากอดีต เหมือนกำลังตำหนิว่าทำไมถึงเพิ่งมาเอาปานนี้ ลืมไปแล้วหรอว่าฉันอยู่ที่นี้ ดอนกิโม่เต้ที่ไม่มีซานโซ่จะไปทำอะไรได้ละ

ฉันเดินเข้าไปใกล้แล้วยกมือลูบป้าย แม้แต่ฝุ่นที่ถูกปาดออกยังเหมือนจะเคล้าสร้อยเพราะแผ่วรอสัมผัสของฉันเรื่อยมา

“ที่นี่ยังเหมือนเดิมเลยใช่ไหม”

ฮันบินที่ยืนทำหน้าที่นักมิกมูมิใจอยู่ข้าง ๆ ถามขึ้น

“ไม่”

เขาทำสีหน้าประหลาดใจแล้วเอียงคอ

“ก็ลุงดอนกิโม่อยู่ที่นี่ ตกลงว่าเขาหายไปไหน”

ฉันมองฮันบินตรง ๆ ก่อนจะเอ่ยถาม

“ผมก็กะว่าจะติดต่อไปหาพี่อยู่เหมือนกัน เพราะพี่คือซานโซ่ ถ้าเป็นซานโซ่ก็ควรจะติดสอยห้อยตามดอนกิโม่เต้ไปด้วยไม่ใช่หรอ พ่อได้ติดต่อไปหาพี่บ้างหรือเปล่า”

“ไม่เลย แล้วนั่นก็เป็นเรื่องที่ลูกชายอย่างนายควรจะรู้ไม่ใช่หรือไง”

“คาแร็กเตอร์หลักของพ่อกับลูกชายแตกต่างกันไปตั้งนานแล้ว ผมเลยนึกว่าคาแร็กเตอร์ของอย่างดอนกิโม่เต้กับซานโซ่จะยังเชื่อมโยง

กันอยู่นะสิ เขาไม่ได้ติดต่อนไปหาเลยจริงๆ เหรอ”

“อย่าพูดเรื่องไร้สาระน่า นายลองเล่าสิ่งที่ตัวเองรู้มาซิว่าที่ผ่านมา
พ่อนาย ลุงดอนเป็นยังไงบ้าง”

“เล่าแล้วพี่จะช่วยตามหาพ่อผมเหรอ ถ้าเป็นนั้นผมก็เล่าเรื่องของ
ครอบครัวที่เต็มไปด้วยความคับแค้นใจให้พี่ฟังได้หมดเปลือกเลยละ
คนฉลาดแบบพี่น่าจะตามหาพ่อเจอได้จากเรื่องนั้นนะ”

ฉันไม่ตอบเพราะรู้สึกเหมือนตัวเองแผลงหลงกลเขาอย่างไรไม่รู้
ในตอนนั้นโทรศัพท์มือถือของฮันบินก็ดังขึ้น เขากดรับสายแล้วบอกให้
ฉันทรอ ก่อนจะเดินออกไปจากห้องไต่ดิน

ไม่นานนักความเงิบงันก็แผ่ปกคลุมทั่วทั้งพื้นที่ พาให้ความ
ตื่นเต้นอย่างน่าประหลาดห่อหุ้มรอบตัวฉัน

ฉันเดินไปยังชั้นหนังสือ มองหนังสือที่ลู่ทิ้งเอาไว้ มีทั้งนิยายรัก
นิยายกำลังภายในที่ถูกยืมไปนับครั้งไม่ถ้วน ชุดนิยายแฟนตาซี
ซึ่งมีหนังสือหายไปสองสามเล่มจนดูเหมือนพื้นหลอ รวมถึงหนังสือ
เบสต์เซลเลอร์อย่างบันทึกไต้ปี้ศาจ, อันปลั๊กบอย, รหัสลับดาวินซี,
คนตื่นเช้า, กาชิกโกกิ และหนุ่มฮ็อตสาวเฮี้ยว รักเปรี้ยวอมหวาน
ที่เก่าจนเมื่อเปิดชั้นวางหนังสือแล้วขุยกระดาษจะกระจายฟุ้งทันที

ฉันก้มตัวลงดูวิดีโอเทปในตู้โชว์ ความคิดของฉันปั่นป่วนไปหมด
ตรงหน้ามีทั้งภาพยนตร์ที่เคยดูกับลุง ภาพยนตร์ที่สมาชิกลามันซ่าคลับ
เคยดูด้วยกัน ภาพยนตร์ที่ลุงเคยให้ยืมฟรีๆ โดยบอกว่าเป็นคำตอบแทน
ที่ช่วยเฝ้าร้านให้ แล้วก็...บรรดาภาพยนตร์ที่ลุงเคยบอกว่าเป็นภาพยนตร์
ที่ดีมาก แต่ชलयังเด็กเลยดูไม่ได้ และกำชับว่าถ้าเข้าชมวิทยาลัยแล้ว
ต้องดูให้ได้นะ

ฉันผละจากตรงตู้โชว์แล้วเดินไปทางเครื่องเล่นแผ่นเสียง

ชุดเครื่องเล่นแผ่นเสียงอีรอยก้าส์ดำสนิทเป็นของที่ลุงดอนหวงแหนมาก เป็นพิเศษ บนเครื่องมีแผ่นเสียงวางอยู่แผ่นหนึ่ง ทันทีที่ฉันก้มหน้าอ่านชื่อก็รู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก เพลงนั้นอยู่ที่นั่น ทันทีที่เปิดเครื่อง ไฟดวงเล็ก ๆ หลายจุดบนเครื่องเล่นก็กะพริบ

ฉันขยับโทนอาร์ม แล้ววางหัวเข็มลงบนเพลงแรกอย่างระมัดระวัง มีเสียงดังซ่า ตามด้วยเสียงรบกวนที่ไม่ได้นำราคาญด่งขึ้น ครู่หนึ่ง ก็เริ่มมีเสียงกีตาร์เบา ๆ ดังมาจากแผ่นเสียงและเสียงของผู้ชายสองคน พูดคุยกันด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

โลกนี้มีความฝันที่น่ายินดี
หิมะที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักจึงโปรยปรายลงมา
หากมีบทเพลงในความรักของพวกเขา
เราคงได้พบกับชีวิตอันงดงาม

โลกนี้มีความฝันที่น่าเศร้า
สายฝนแห่งจิตใจที่ว้าวุ่นจึงเทลงมา
หากความคิดถึงมีปีกก็คงกลายเป็นนักพนัน
ที่ร่อนเร่ไปทางความคิด

หากทুম์เทร็กด้วยใจทั้งหมดของฉัน
ก็คงมีแต่ความเศร้าและการเลิกรา
หากทুম์เทร็กด้วยความเอื้ออารีทั้งหมดของฉัน
ก็คงมีแต่ความจริงและความเชื่อใจ

หากฉันเป็นผู้ร่อนเร่ที่ไร้ค่าอ่อนแอ
ก็จะขอลายเป็นก้อนหินบนโลกใบนี้
หากฉันเป็นนักพนเนจรที่เฝ้าติดตามหาคุณ
ก็จะขอไปจนถึงสุดขอบโลกใบนี้¹¹

เพลงนี้เป็นดังโคมไฟที่เปลี่ยนสถานที่แห่งนี้ให้กลายเป็นร้านเช่าวิดีโอสมัยก่อน รู้ตัวอีกทีฉันก็กำลังละเลียดความหมายของเนื้อเพลงเหมือนเมื่อก่อนที่คอยร้องตามเพลงโปรดเพลงนี้ของลุง

ฉันเพิ่งตระหนักได้เอาตอนนี้ว่าเนื้อเพลงของเพลงนี้ที่เคยร้องในอดีตโดยไม่รู้เรื่องอะไรช่างดงามจนชวนให้ขบคิด เมื่อท่วงทำนองสดใสของท่อนฮุคและไคลแมกซ์อันทรงพลังดำเนินต่อเนื่องกันไปฉันก็สัมผัสได้ว่าหัวใจกำลังเต้นรัวอย่างร้อนแรงเช่นกัน

ลุงอาจอยากเป็นนักพนเนจรหรือเปล่า เขาอยากเป็น “นักพนเนจรทางความคิด” เหมือนดอนกิโฆเต้และร้องเพลงถึงความยุติธรรมบนโลกนี้อย่างสุดเสียง ทว่ากลับกลายเป็น “นักพนเนจรที่ไร้ค่าอ่อนแอ” ซึ่งไม่ได้อยู่ข้างพวกเราแล้ว และตัวแข็งทื่อเป็นหินอยู่ที่ไหนสักแห่งแทนหรือเปล่า

เพลงจบลง ฉันคิดถึงลุงคอนขึ้นมากับใจ

¹¹ เพลงนกกา ร้องโดยคิมฮักแรและอิมซอลลยู แต่งเนื้อร้องและทำนองโดยคิมฮักแร

ความฝันที่ไม่อาจเป็นจริงของดอนกิโฆเต้ นั้นนับเป็นความฝันที่สูงส่ง
เพราะนั่นคือเหตุผลในการมีชีวิตอยู่ของดอนกิโฆเต้

จินซล ออกจากงานประจำและกลับไปพักผ่อนที่บ้านเกิดในเมืองแอกซอน
นี่แทบจะเป็นครั้งแรกในชีวิตตลอด 30 ปีที่เธออนุญาตให้ตัวเองได้หยุดพัก
วันหนึ่งเมื่อกลับไปร้านเช่าวิดีโอซึ่งเคยไปเล่นกับสมาชิกชมรมลามันซ่าบ่อยๆ
เธอก็ได้รู้ทว่า ลุงดอน เจ้าของร้านเช่าวิดีโอกลายเป็นบุคคลสาบสูญ
จึงตั้งใจจะค้นหาร่องรอยความฝันในอดีตเพื่อตามหาลุงดอนให้เจอ

“ร้านเช่าวิดีโอดอนกิโฆเต้” ที่เคยเป็นฐานทัพของเหล่าต้นกล้าเหลือเพียงความทรงจำ
พวกเราที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่โดยไม่ทันตั้งตัว ลืมความฝันเหล่านั้นไปแล้วหรือเปล่าละ

หวังว่าทุกคนจะยังคงออกผจญภัย
เพราะการทำตามความฝันไม่มีคำว่าสายเกินไป

หนังสือวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-8267-9

9 786161 882679

Illustration: Jelda Land

395 บาท

나의 도키호테